

rasokessed ollid hommiko korjotud ja árra sõdud, louneks polnud keddagi teada. Wimaks nággi naese tullewad, ogga furwema náoga, fui minnes olli olnud; wiimne lotus olli lópnud. Mardi meel jái veel haledamaks, súdda láks nódrafs, toussis ülles, láks, wéttis laudelt wanna piibli ramato, mis issa-issast jánuð, ja mis ta cinus warra, ja tahtis seált omma nártind hingele kinnitust móttä.

Kui ta monned read Matteusse ramato ëdamat peatüffi olli luggenud, astus ta wanna naene tappa, tahtis kül omma murret. nággo lähkefs ja rõömsaks tehha, ja monne sanna fönnelda, ogga ei suutnud: silma wessi ja tühjad käed pannid kele kinni. Wanna-issa ke moistis kül árra, et külast rikka mehhe käest ühtige polnud sanud, sirutas temmale wárrisewa käe, pigistas ta kät, nago olleks tahtnud tedda sega kinnitada, sanna ei ta sanud suust. Siis ta lugges piiblist waljo héalega Issanda Jesusse sannad: „Arge murretsege omma

ello eest, mis teie peate sôma, ja mis teie peate joma, egg a omma ihho eest, mis teie peate selga pan-nema. Eks ello ennam olle, kui toidus, ja ihho ennam fui ri-ded? Pange tâh-hele linnud tae-wa al: nemmad ei fulwa egg a lei-ka, egg a panne kokko aitade sis-se, ja teie taewane Issa toidab neid. Eks teie olle paljo ülle-mat fui need? — Ja mis murret-sete teie riette párrast? Pange tâh-hele lillefessed wálja peál, kuid a nemmad fasawad! nemmad ei te rõod egg a kehra. Agga minna üt-len teile (útlob Jesus), et Salomonki keige omma au sees ep ol-le mitte nenda olnud ehhitud, kui üks neissinnatsist. Kui nüüd Jummal rohto wálja peál, mis tânnna on, ja home ahjo wissatasse, nenda ehhitab, eks siis paljo en-nam teid, teie nódrausflíkkud?”